

רע"פ 7018/14 - מיכאל טיטלבאום נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 7018/14

כבוד השופט א' שהם

לפני:

מיכאל טיטלבאום

המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 22.9.2014, בעמ"ת 9326-07-14, שניתן על-ידי כב' השופטת ט' חיימוביץ

עו"ד דוד גולן

בשם המבקש:

החלטה

1. במהלך השנים 2012 ו-2013, נשלחו לכתובתו של המבקש ארבעה דו"חות תעבורה. במהלך החודשים אוקטובר-נובמבר 2013, פנה המבקש בבקשות ל"פטור מתוספת פיגור", בטענה שהוא לא קיבל את הדו"חות כאשר נשלחו לראשונה, אלא רק כאשר הגיעה לידי הודעת תשלום שנייה אשר כללה תוספת ריבית פיגורים. ביום 27.4.2014, הגיש המבקש בקשות להארכת מועד להישפט חלף תשלום הקנס, בכל ארבעת התיקים. כל הבקשות נדחו בהחלטותיו של בית משפט השלום לתעבורה באשקלון: המ"ש 5811-04-14 (כב' השופט א' מאושר), מיום 14.5.2014; המ"ש 5814-04-14 (כב' השופטת ר' שוורץ), מיום 25.5.2014; המ"ש 5816-04-14 (כב' השופטת ל' שמיר הירש), מיום 24.6.2014; והמ"ש 5817-04-14 (כב' השופט א' מאושר), מיום 15.4.2014. ערעור על החלטות אלה, נדחה על-ידי בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ט' חיימוביץ), בפסק דין מיום 22.9.2014 (עפ"ת 9326-07-14), ומכאן הבקשה לרשות ערעור.

2. בבקשה שלפניי, נטען כי יש ליתן למבקש רשות ערעור מחמת שיקולי צדק, שכן בקשתו להארכת מועד להישפט, נועדה להסב את דו"חות התעבורה על הנהגים אשר נהגו בפועל ברכב, בעת ביצוע העבירות.
3. עיינתי בבקשה ובנספחיה, ולא ראיתי מקום להיעתר לה. טענותיו של המבקש אינן חורגות בכהוא זה מעניינו הפרטי, וחרף טענותיו של המבקש, אינני סבור כי נגרם לו עיוות דין. לפיכך, הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", ודינה להידחות (רע"פ 6371/14 באסם נ' מדינת ישראל (28.10.2014); רע"פ 6734/14 ורון נ' מדינת ישראל (7.10.2014); רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל (28.7.2014)).
4. מעבר לנדרש אוסיף, כי גם לגופו של עניין, אין כל ממש בטענותיו של המבקש. המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה להארכת רשות להישפט, קבועה בסעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: ה"חסד"פ), לפיו: "בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו". סעיף 229(ה), מורה כי ניתן לדון בבקשה שהוגשה באיחור, בתנאי "שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה". בקשתו של המבקש להארכת מועד להישפט, הוגשה בחלוף זמן רב מן המועד שנקבע בחוק לשם הגשת בקשה להישפט (סעיף 229(א) לחסד"פ). אין מחלוקת, כי המבקש ידע על דו"חות התעבורה, לכל המאוחר, בחודש נובמבר 2013, וזאת, אף מבלי להידרש לחזקת המסירה, הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974. למרות זאת, הבקשה להארכת מועד הוגשה רק בסוף חודש אפריל 2014, כאשר בחלק מן המקרים חלפו כמעט שנתיים ממועד ביצוע העבירה. בנסיבות אלה, ובהעדר הסבר סביר לשיהוי, צדקו הערכאות הקודמות בכך שדחו את בקשותיו של המבקש (רע"פ 8651/13 סקה נ' מדינת ישראל (31.3.2014); רע"פ 8353/12 בן ישראל נ' מדינת ישראל (29.11.2012); רע"פ 1260/09 סעיד נ' מדינת ישראל (2.6.2009)). גם טענתו של המבקש, לפיה ההארכה נדרשת לשם הסבת הדו"חות על שמם של נהגים אחרים שהשתמשו ברכב, אין בכוחה להועיל למבקש, בנסיבות העניין (ראו: רע"פ 1446/14 ריאד נ' מדינת ישראל (26.3.2014); רע"פ 9580/11 יוסף נ' מדינת ישראל (27.12.2011)).
5. אשר על כן, הבקשה נדחית בזאת.
- ניתנה היום, ו' בחשון התשע"ה (30.10.2014).

ש ו פ ט